

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško v právní věci

žalobkyně: **Pondřa.cz, s. r. o.**, IČ: 27345246,
sídlem Bořivojova 878/35, 130 00 Praha 3,
zastoupená JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 5/DS/2016, JID: 3182/2016/KUUK/Bre,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 1. 2016, č. j. 5/DS/2016, JID: 3182/2016/KUUK/Bre, a rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice ze dne 14. 7. 2015, č. j. 0047910/15/DOPPR/Kvo, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. 5/DS/2016, JID: 3182/2016/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice (dále jen „městský úřad“) ze dne 14. 7. 2015, č. j. 0047910/15/DOPPR/Kvo. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal žalobkyni vinnou, že se dopustila správního deliktu dle § Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Správního deliktu se žalobkyně dopustila dne 29. 4. 2015 tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu jako provozovatelka vozidla zn. Audi, reg. zn. „X“, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 29. 4. 2015 v 19:50 hodin zastavil a stál neznámý řidič s osobním vozidlem zn. Audi, reg. zn. „X“, v obci Litoměřice v ulici Stránského na chodníku. Přestupek byl zjištěn a oznámen Městskou policií Litoměřice. Tím neznámý řidič porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 1 500 Kč a zároveň jí bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil též zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že městský úřad zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť se ani nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení, a na základě jeho výpovědi tak ověřit, zda se mohl přestupku dopustit, či nikoliv. Poukázala na to, že z jiného spisu vedeného městským úřadem mělo být známo, že označený řidič nemá v České republice povolený žádný druh pobytu, což městský úřad vyhodnotil tak, že nemusí řidiče vůbec kontaktovat. Zdůraznila, že není rozhodné, zda se v případě řidiče jedná o občana České republiky nebo cizince bez povoleného pobytu, označený řidič nemusel mít povolen žádný druh pobytu, což ale neznamená, že bude mít z pohledu správních orgánů fakticky přestupkovou imunitu. Uvedla, že sdělila městskému úřadu totožnost řidiče, a legitimně tak očekávala, že městský úřad řidiče předvolá k podání vysvětlení, popřípadě zahájí řízení o přestupku. Městský úřad si mohl k podání vysvětlení předvolat žalobkyni jako provozovatelku vozidla, neboť byla ochotná městskému úřadu kdykoliv poskytnout další informace k osobě řidiče. Zdůraznila, že o tom, že městský úřad její vyjádření k osobě řidiče neakceptoval, se dozvěděla až dne 22. 6. 2015, kdy městský úřad zahájil řízení o jejím správním deliktu. Žalobkyně tak v danou chvíli neměla možnost předkládat důkazy na podporu svého tvrzení, např. nájemní smlouvu s panem Y. Dále zdůraznila, že městský úřad dovodil, že řidič vozidla nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu z odpovědi Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2015, ačkoli jeho totožnost sdělila městskému úřadu až dne 2. 6. 2015, kdy již mohla být situace odlišná. Žalobkyně vnímala postup městského úřadu jako účelový, neboť žalobkyně buď pravdivě uvedla, že jí provozované vozidlo v předmětnou dobu řídil pan Y., a městský úřad tak měl vést přestupkové řízení s řidičem, nebo sdělila totožnost řidiče nepravdivě, a městský úřad tak měl s žalobkyní vést řízení pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.
3. Dále namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Pokud městský úřad nezahájil řízení o přestupku s oznámeným řidičem, měl věc odložit a následně zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Městský úřad však řízení o správním deliktu zahájil 22. 6. 2015, přestupková věc byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odložena až dne 14. 7. 2015, přičemž městský úřad za pouhé 3 dny doručil žalobkyni rozhodnutí o jejím správním deliktu.

4. Žalobkyně dále namítla provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobkyně u této námitky především argumentovala tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobkyně na podporu svého tvrzení poukázala na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2014–35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 139/2015–30, v nichž je jednoznačně vyslovena nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považovala žalobkyně za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by městský úřad seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně a žalobkyně měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); v této souvislosti odkázala rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014–34.
5. Žalobkyně dále poukázala na to, že ve výroku rozhodnutí městského úřadu nebyl dostatečně popsán skutek, neboť není zřejmé, zda se řidič vozidla vůbec dopustil přestupku. Upozornila na to, že stání na chodníku může být přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zároveň ale stání na chodníku přestupkem být vůbec nemusí, neboť mnohdy je stání na chodníku povoleno. Byla toho názoru, že na místě spáchání údajného přestupku bylo stání na chodníku povoleno. Městský úřad nijak neprokázal opak a skutečnost, že bylo stání na chodníku na daném místě zakázáno, plyne pouze z úředního záznamu, který však podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008 nemůže být považován za důkazní prostředek. Považovala výrok rozhodnutí městského úřadu za nekonkrétní a nesrozumitelný. Ve shodě s požadavky obsaženými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006–73 není z výroku zřejmé, zda údajné protiprávní jednání mohlo naplnit skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Uvedla, že u správního deliktu provozovatele vozidla je nutné, aby protiprávní jednání, kterého se dopustil řidič vozidla a které je kladeno za vinu provozovateli vozidla, bylo přestupkem dle zákona o silničním provozu, nikoli podle jiného zákona. Je-li pak vozidlo zaparkováno v rozporu s právními předpisy, je nutné podle žalobkyně postavit najisto, zda bylo zaparkováno na pozemní komunikaci a stání vozidla vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, nebo zda právní kvalifikace protiprávního jednání odpovídala např. § 47 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Uvedla, že z výroku rozhodnutí městského úřadu není seznatelné, zda skutek, kterým řidič porušil svou povinnost, vykazoval znaky přestupku dle zákona o silničním provozu a zda takové porušení povinností řidiče mohlo naplnit formální stránku skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla. V této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 60 A 10/2014–33.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Dále namítala, že součástí správního spisu jsou i fotografie z místa spáchání údajného přestupku. Zastávala názor, že z fotografií není nijak zřejmé, že by na daném místě bylo parkování na chodníku zakázáno, a při pohledu na fotografie lze spekulovat též o tom, zda vůbec pravá část vozidla stála na chodníku.

Vyjádření k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že městský úřad požádal již v dříve projednávaném případě Ministerstvo vnitra o sdělení údajů k pobytu žalobkyní označeného řidiče pana Y. V odpovědi Ministerstva vnitra bylo uvedeno, že jmenovaná osoba byla z území České republiky vyhoštěna až do 22. 10. 2014 a v současné době není hlášena k pobytu v evidenci cizineckého informačního systému. Dále zdůraznil, že městský úřad dne 8. 6. 2015 v registru evidence obyvatel ověřil, že pan Y. se v České republice nenachází. Uvedl, že jmenovaná osoba mu je známa z úřední činnosti, a žalovanému je proto známo, že panu Y. nelze řádně doručovat. K tvrzení žalobkyně, že byla krácena na svých právech tím, že nebyla předvolána k řízení o přestupku, ačkoli byla ochotna městskému úřadu poskytnout další informace k osobě řidiče, žalovaný upozornil na to, že výzvou městského úřadu ze dne 29. 5. 2015 byla žalobkyně řádně poučena o tom, že sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla se považuje za podání vysvětlení dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby tyto „další“ informace sdělila městskému úřadu všechny najednou.
8. Žalovaný považoval za scestné, aby žalobkyně napadala právní kvalifikaci svého protiprávního jednání argumentací, kterou zpochybňuje jí uvedené údaje o totožnosti řidiče, tedy že sama mohla uvést nepravdivé jméno řidiče a důkazní břemeno odvíjející se od této informace převádí na žalovaného. Zdůraznil, že sdělení totožnosti řidiče je právem, nikoli povinností provozovatele vozidla a správní orgány nemají v žádném případě právo toto sdělení jakkoli zpochybňovat minimálně do doby, než by byl prokázán opak, což se však v tomto případě nestalo.
9. Žalovaný považoval za částečně oprávněnou námitku žalobkyně týkající se nesprávného zahájení řízení o správním deliktu. Městský úřad měl skutečně věc nejprve odložit a až následně zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nicméně vzhledem k tomu, že rozhodnutí městského úřadu bylo vydáno až po odložení věci o přestupku, byl žalovaný přesvědčen o tom, že k porušení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nedošlo.
10. Žalovaný dále uvedl, že v předmětném řízení není nařízení ústního jednání povinné. Konstatoval, že žalobkyni byla zachována všechna práva a nesouhlasil s tím, že by byla v projednávané věci porušena zásada bezprostřednosti. Žalobkyni bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí, žalobkyně se k městskému úřadu nedostavila a nevyjádřila se k podkladům obsaženým ve spise. Dle žalovaného nebyl odkaz žalobkyně na rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014-34 přílehavý, neboť v daném případě se vyskytlo vícero nevyjasněných okolností, které vyžadovaly složitější procesní postup a s tím související obsáhlejší dokazování.
11. Žalovaný konstatoval, že popis skutku dle § 77 zákona o přestupcích se týká výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí o přestupku, nikoli o správním deliktu. Podotkl, že pokud je žalobkyně obeznámena s dopravními předpisy, měla by vědět, že pokud lze ke stání vozidel užít chodník, musí být tato skutečnost upravena dopravní značkou, která stání vozidel na chodníku umožňuje. Pokud tomu tak není, nelze na chodníku stát. Žalovaný v jistém smyslu slova souhlasil s názorem žalobkyně o tom, že úřední záznam policie nemůže být považován za důkazní prostředek, podotkl však, že tyto prvotní podklady jsou dostatečnými k tomu, aby bylo zahájeno řízení ve věci objektivní odpovědnosti s provozovatelem vozidla, neboť zde postačuje označení přestupku, jehož znaky daný skutek vykazuje. Zdůraznil, že městský úřad, aby předešel dalším spekulacím ohledně značení v místě přestupku, si vyžádal od městské policie ještě doplňující fotografie dopravního značení v ulici, kde k přestupkovému jednání došlo.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Městský úřad obdržel dne 21. 5. 2015 od Městské policie Litoměřice oznámení o podezření ze spáchání přestupku, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, se dne 29. 4. 2015 v 19:50 hodin dopustil dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a to stáním na zákazu stání v ulici Stránského v Litoměřicích; k tomuto oznámení bylo přiloženo 5 fotografií dokumentujících spáchání přestupku. Městským úřadem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Městský úřad ji proto výzvou k úhradě ze dne 29. 5. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 500 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 2. 6. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan Y. Z dopisu Ministerstva vnitra ze dne 6. 5. 2015 soud zjistil, že pan Y. byl z území České Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

republiky správně vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a že v současné době není le cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Z úředního záznamu založeného ve správním spise dále plyne, že tento dopis městský úřad obdržel v řízení vedeném u tohoto úřadu pod sp. zn. 16863/15/DOP/KVo/141 a že dne 8. 6. 2015 bylo v evidenci obyvatel ověřeno, že se pan Y. v evidenci obyvatel nenachází. Následně bylo žalobkyni zasláno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ze dne 22. 6. 2015. Záznamem o odložení přestupku městský úřad dne 14. 7. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Téhož dne vydal městský úřad rozhodnutí č. j. 0047910/15/DOPPR/Kvo. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 29. 7. 2015 odvolání, které doplnila podáním ze dne 5. 8. 2015. Dne 7. 1. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 11. 1. 2016.

16. Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně, že řízení o jejím správním deliktu nebylo řádně zahájeno.
17. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
18. Dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
19. Podle § 125g odst. 1 téhož zákona, *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.*
20. Dle § 125h odst. 1 téhož zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Dle odst. 5 citovaného ustanovení platí, že je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Dle odst. 6 citovaného ustanovení platí, že neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
21. Ze shora uvedené právní úpravy tak vyplývá, že pro možnost vést řízení o správním deliktu provozovatele vozidla subsidiárně namísto řízení o přestupku řidiče daného vozidla je nutno splnit několik podmínek, které vyčerpávajícím způsobem shrnul Ústavní soud ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl ÚS 15/16, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>. V něm Ústavní soud konstatoval, že „je třeba rozlišovat mezi obecnou povinností provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a mezi jeho odpovědností za na tuto povinnost navazující správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, která ovšem nevzniká bez dalšího, nýbrž je vázána na splnění dalších podmínek. Provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt v případě, že porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu [§ 125f odst. 2 písm. b)] a nebyla při něm spáchána dopravní nehoda [§ 125f odst. 2 písm. c)]. [...] Další omezení odpovědnosti vyplývá fakticky ze zvláštní procesní úpravy, kterou zákon o silničním provozu stanoví pro ‚projednání správního deliktu provozovatele vozidla‘ (§ 125f odst. 4), respektive pro zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f* (§ 125g odst. 1). Obecní úřad obce s rozšířenou působností vede šetření, kdo se jako řidič vozidla dopustil jednání, které vykazuje znaky přestupku. Pokud je mu osoba řidiče známá nebo je zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku [§ 125h odst. 1 písm. b)], pak toto řízení proti ní zahájí. V opačném případě pokračuje v šetření přestupku s tím, že je-li možné jej projednat v blokovém řízení [§ 125h odst. 1 písm. c)], zašle provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky odpovídající pokutě udělené v blokovém řízení, a to do 15 dnů ode dne jejího doručení (§ 125h odst. 3). Provozovatel vozidla na ni může v této lhůtě zareagovat dvěma způsoby, o nichž musí být, stejně jak o následcích marného uplynutí této lhůty, náležitě poučen. Především může tuto částku zaplatit nejpozději v den splatnosti. Obecní úřad obce s rozšířenou působností věc následně z tohoto důvodu odloží (§ 125h odst. 5), což znamená, že k zahájení řízení o přestupku nedojde. Místo toho ale může provozovatel vozidla rovněž sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6). V případě, že učinil toto sdělení, nebo jej ani neučinil ani nezaplatil určenou částku, obecní úřad obce s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. Obecní úřad obce s rozšířenou působností poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, vyhodnotí skutečnosti zjištěné v rámci šetření. Následně buď zahájí řízení o přestupku proti určité osobě, nebo věc odloží, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení takového řízení. V posléze uvedeném případě zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla [§ 125f odst. 4 písm. a)]. Toto řízení zahájí i tehdy, jestliže bylo řízení o přestupku zastaveno, protože obviněnému z přestupu nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Je-li řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zahájeno, pak již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. To neplatí, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti z některého z důvodů uvedených v 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (§ 125g odst. 1). Jsou-li splněny výše uvedené podmínky projednání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 4), obecní úřad obce s rozšířenou působností jej projedná a rozhodne o tom, zda se jej provozovatel vozidla dopustil. Za správní delikt se uloží pokuta, pro jejíž určení se použije rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč (§ 125f odst. 3).“

22. Předně soud zdůrazňuje, že zásadní pochybení městského úřadu spatřuje v tom, že řízení o správním deliktu nebylo vůbec zahájeno. Není pochyb o tom, že řízení o správním deliktu je řízením zahájeným z moci úřední. Podle § 46 odst. 1 věty první správního řádu platí, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámením nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. V projednávané věci měl tedy městský úřad zahájit řízení o správním deliktu v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu. Ve spisové dokumentaci však není obsažen žádný úkon Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

městského úřadu, z něhož by vyplývalo, že by bylo řízení o správním deliktu žalobkyně zahájeno. V tomto případě se nemůže jednat ani o nedostatek ve vedení spisové dokumentace způsobený tím, že by oznámení o zahájení tohoto řízení nebylo do spisové dokumentace, která byla soudu předložena, nedopatřením založeno. I ze soupisu všech součástí spisu je totiž zřejmé, že žádné oznámení o zahájení řízení nikdy nebylo součástí spisu. Soud dodává, že městský úřad ani nevyužil možnosti spočívající v tom, že oznámení o zahájení řízení může být spojeno s dalším úkonem, např. s výzvou k seznámení s podklady rozhodnutí, popřípadě nevydal příkaz podle § 150 správního řádu, který přitom může být prvním úkonem v řízení. Soud dále poznamenává, že se žalobkyně mylí, pokud se domnívá, že řízení bylo zahájeno dne 22. 6. 2015. Uvedeného dne bylo vyhotoveno pouze vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí v řízení o správním deliktu žalobkyně, které však náležitosti oznámení o zahájení řízení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu nesplňuje.

23. Řízení o správním deliktu žalobkyně je tedy zatíženo vadou spočívající v tom, že toto řízení nebylo ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu vůbec zahájeno. Soud je přesvědčen o tom, že v dané věci nelze hovořit o nepodstatné vadě řízení, která by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Je třeba si totiž uvědomit, že den zahájení řízení má zásadní vliv na běh prekluzivní lhůty pro daný správní delikt, neboť podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu k zániku odpovědnosti za správní delikt mj. dojde tehdy, jestliže řízení o něm příslušný správní orgán nezahájil do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl.
24. Soud nemohl dále přehlédnout, což ostatně potvrdil též žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, že městský úřad, aniž došlo k odložení přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, již prováděl úkony v řízení o správním deliktu, které ovšem, jak je výše uvedeno, městský úřad ani řádně nezahájil. K odložení přestupkové věci došlo až dne 14. 7. 2015 a téhož dne městský úřad vydal i rozhodnutí o správním deliktu. I ze shora popsaného plyne, že městský úřad postupoval v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož je možné zahájit řízení o správním deliktu, tj. v tomto řízení též činit úkony, teprve tehdy, byl-li přestupek řidiče odložen dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
25. Výše popsané procesní vady jsou důvodem, pro který soud přistupuje ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Za této situace považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobkyně, neboť jejich hodnocení nemůže mít žádný vliv na výše uvedené závěry soudu.
26. S ohledem na to, že řízení o správním deliktu nebylo v souladu se zákonem zahájeno, bylo podstatným způsobem porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Jelikož je primárně uvedenou vadou stíženo řízení před městským úřadem, zrušil soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí městského úřadu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
27. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 20. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.